

gjøre Gjæld paany. Dersom en Middehøst kun sætter Den i Stand til at leve uden at gjøre Gjæld, ville vi aldrig faae vore Penge igjen. Det er, saavidt jeg kan se, det korrekte Raisonnement. Den ærede Minister fremsførte en meget stærk Anke mod Kolonialkassen eller rettere sagt Kolonialraadet, idet han sagde, at det ikke havde villet betale, og derfor kunde man ikke inddrive Gjælden. Den ærede Minister sagde, at det ikke havde Midler og ikke havde villet betale, og han spurgte da, hvorledes vi saa kunde inddrive Gjælden; han mente, det var en Umulighed. Dersom det er en Umulighed at inddrive Gjælden, naar Kolonialraadet enten ikke kan eller ikke vil betale, er der, naar vi staa overfor en Debitor af den Art, en dobbelt Opfordring for os til ikke at laane flere Penge ud paa Kolonialraadets Garanti. Men det er ikke nogen virkelig Grund for, at Kolonialraadet ikke kan betale, at Planterne ikke ere villige dertil, eller at der overhovedet er Mangel i Vestindien. Kolonialraadet eller Kolonialkassen, overhovedet St. Croix Kommune eier Alt, hvad der er derovre, og dens Garanti er den samlede Formues Garanti derovre. Naar Kommunen har Forpligtelser til at betale, maa den reparere Bølgene paa Beboerne, og naar den saa ikke faar dem godvillig, maa den inddrive dem. — De mangfoldige Bemærkninger, den ærede Minister kom med om Anlægget af Fællessukkerfogeriet, skal jeg ikke gaa dybere ind paa, efter at den ærede Minister har indrømmet de betydelige Feil, som have viist sig ved Anlægget; men jeg tror i det Hele, det er en vigtig Betragtning, der synes at ligge til Grund for, hvad der er anført saavel fra den ærede Minister som fra det ærede Medlem for Kj.benhavns 5te Valgkreds (Bille). Thi de omtalte Sukkerfogerianlægg, som om den Art Anlæg var noget Uprøvet, som om vi skulde gjøre det første Forsøg i den Henseende. Det er, som bekjendt, Noget, der i længere Tid har været i Virksomhed paa andre Der, bl. A. de franke, og det i en ubmærket Virksomhed, der betaler sig fortrinlig. Men i Stedet for at gaa til Frantrig og søge Oplysninger, gaar man til Brunswig. Jeg veed ikke, at det er et saa ubmærket Sted at henvende sig om den Slags Ting og faae dem udførte. Jeg gaar ikke fuldt saa vidt i min Interesse for Negerne som et Par andre ærede Medlemmer; thi jeg betragter Det ikke som en særlig Opgave for os at sørge for Negerne længer, end vi have Derne, og da vi i det Hele ønske at komme af med Derne, har jeg mindre Negernes Interesser for Die. Men ganske vist indrømmer jeg, at, saa længe vi have Derne, bør vi tage os af Negerbefolkningen og have dens Interesser for Die. Naar man nu imidlertid særlig fremhæver, at Fællessukkerfogeriet vil være til Gavn for Negerbefolkningen, idet det vil sætte den i Stand til at drive smaa Grundejendomme, vil jeg dertil

svare: Ja, staa os saa først disse smaa Grundejere! De ere der ikke, og det vil være mange Aar, inden de vore frem. Planterne i Vestindien ere maasse slet ikke mere tilbøjelige til at afhænde deres Ejendomme til Smaafolk, end Godsierne i Danmark ere. — Af den ærede Ministers Foredrag fremgik, saaledes som antydet i Motiverne til Lovforslaget, at Ministeren er vedbleven at give Forstrækninger ud over, hvad Loven bemyndigede ham til. Det er den Maade, hvorpaa Ministeren stadig tager Sagen, at han betragter det som Statens Opgave, saasnart den har givet Penge til Noget, at blive ved at understøtte dette af Statskassen uden Hensyn til, om der foreligger Bemyndigelse dertil eller ikke; dette har gjentaget sig saavel ved denne som ved andre Leiligheder, navnlig f. Ex. ved Randers—Grenaa-banen. — Naar den meget ærede Minister særlig henvendte til mig en Opfordring om at bevise, at Arbejdsregulativerne ikke være overholdte fra Planternes Side, skal jeg ligesom han selv henvise til de Udtalelser, som ere fremkomne derom i Pressen i denne Sommer. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) har allerede henvist den ærede Minister til Betænkningen af 1870—71, og naar den ærede Minister dertil svarer, at den Omgaaen, der havde fundet Sted fra Planternes Side, var slet til Bedste for Negerne, er det en eiendommelig Maade at læse de Udtryk paa, der findes i Betænkningen, og som kun kunne forstaaes saaledes, at Regulativerne fra Planternes Side ere omgaaede til Skade for Negerne. Jeg indrømmer, at de ogsaa ere blevne misligholdte fra disses Side; men naar de ere blevne omgaaede af Planterne, kan det kun forstaaes saaledes — jeg gjentager det — at det er slet til Skade for Negerne. Det Samme vil fremgaa af de Udtalelser, der ere fremkomne i den senere Tid i den danske Presse og særlig i et Blad, som jeg maasse tør vente, at den ærede Minister lægger mere Vægt paa, end jeg gjør. Jeg sigter herved til „Dagbladet“, som i et Brev af 1ste Juli fra St. Croix har givet en temmelig udsørlig Fremstilling af flere herhen hørende Forhold. Denne Fremstilling fandt vel Modsigelse i et Nummer af St. Croix Avis af 11te September, men uden at denne Modsigelse indeholdt noget Videre, og „Dagbladet“ fremhævede da ogsaa samtidig med sin Beretning om Oprørets Udbrud som den sandsynlige Aarsag til Oprøret netop de Fakta, som jeg har nævnt, at nemlig Regulativernes Bestemmelser med Hensyn til Skiftetiden havde fremkaldt Negernes Utilfredsahed, og at deres Bestemmelser med Hensyn til Lønningen være blevne omgaaede fra Planternes Side til Skade for Negerne. Senere Beretninger ad anden Vej, som ere fremkomne før den officielle Beretning om Oprøret, anføre det Samme, og den ærede Minister kan ikke antages at have overset eller være fuldkommen uvidende om denne Betragtning, der